

Arrest

nr. 323 580 van 19 maart 2025
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. JANSSENS
Duboisstraat 43
2060 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 2 december 2024 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 7 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 9 december 2024 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 januari 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat G. CETINKAYA, die *loco* advocaat P. JANSSENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat O. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende een verzoek om internationale bescherming in op 27 december 2011. Op 30 maart 2012 besloot de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot een weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire bescherming. Verzoeksters beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen deze beslissing werd verworpen met het arrest nr. 87.132 van 7 september 2012.

- 1.2. Op 19 april 2012 neemt verweerder een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quiquies}).
- 1.3. Op 18 september 2012 neemt verweerder opnieuw een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13^{quiquies}).
- 1.4. Op 10 september 2014 vertrekt verzoekster vrijwillig naar haar land van herkomst.
- 1.5. Verzoekster dient op 16 januari 2023 een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Belgische zoon. Op 6 juli 2023 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten.
- 1.6. Verzoekster dient op 18 april 2024 opnieuw een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Belgische zoon.
- 1.7. Op 7 oktober 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.04.2024 werd ingediend door:

Naam: [A.]
Voorna(a)m(en): [R.]
Nationaliteit: Russische Federatie
Geboortedatum: (...) 1956
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van haar Belgische meerderjarige zoon, de genaamde [A.] [M.] [A.] (RR. (...)) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: ‘de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)’

Gezien de referentiepersoon de Belgische nationaliteit heeft en toepassing wil maken van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, wil hij een beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat ‘iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld’.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat:

‘Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1, VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger

van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendig, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).’

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat hij in een ander land van de Unie verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat hij in datzelfde land een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendig met betrokkene.

Ter staving van het aangehaalde recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie van de referentiepersoon werden opnieuw de volgende documenten voorgelegd:

- Getuigschrift van registratie van de Tsjechische Republiek op naam van de referentiepersoon (dd. 02.02.2022)
- Arbeidscontract op naam van de referentiepersoon in het kader van een tewerkstelling bij (...) in Praag, Tsjechië (dd. 01.02.2022) en bijhorende loonfiches van de maanden 04.2022, 05.2022, 06.2022.

Uit deze documenten kan opgemaakt worden dat de referentiepersoon hoogstwaarschijnlijk verblijfsgerechtigd was in Tsjechië als werknemer. Desalniettemin kan uit geen van de voorgelegde documenten blijken dat betrokkene en referent ook daadwerkelijk samen een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig in het gastland van de Unie. Uit niets kan blijken dat betrokkene ooit zelf in Tsjechië verbleef samen met de referentiepersoon. Integendeel, uit administratief dossier zijn er aanwijzingen dat betrokkene óf in Rusland verbleef óf in België. Zo werd er namelijk op dezelfde dag dat de referent zijn Tsjechisch arbeidscontract ondertekende een internationale overschrijving gedaan van de referent aan betrokkene waarbij het opgegeven land van de ontvanger (i.e. betrokkene) Rusland was. Anderzijds legt betrokkene ook aankoopoverzichten voor van medicatie die zij als klant aankocht in een apotheek te Gent op 23.02.2022 en 19.07.2022 wat erop wijst dat betrokkene in België verbleef toen haar meerderjarige zoon verbleef in Tsjechië. De referent vestigde zich volgens de gegevens van het Rijksregister namelijk pas terug in België op 17.09.2022. Betrokkene zelf werd pas op het adres van de referent ingeschreven op 16.01.2023. Hoe dan ook, er kan op basis van de beschikbare gegevens niet besloten worden dat betrokkene en referent samen in het gastland van de Unie een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendig. Bijgevolg is het recht op vrij verkeer is niet aangetoond.

De referentiepersoon kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. Betrokkene kan zich dus niet beroepen op artikel 40bis van de wet van 15.12.80. Betrokkene kan zich ook niet beroepen op artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, gezien gezinshereniging als ascendent met een meerderjarige Belgische zoon niet voorzien is in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt omwille van bovenstaande redenen geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan, dat zij als volgt uiteenzet:

“ENIGE MIDDEL: Schending van artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen hierna: Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen); van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zorgvuldigheidsbeginsel, rechtszekerheidsbeginsel en vertrouwensbeginsel

BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

"Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt opnieuw gezinshereniging aan in functie van haar Belgische meerderjarige zoon, de genaamde [A.] [M.] [A.] (RR. (...)) in toepassing van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980.

Artikel 40bis, 52, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn'

Gezien de referentiepersoon de Belgische nationaliteit heeft en toepassing wil maken van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980, wil hij een beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Gelet dat artikel 21 VWEU bepaald dat 'iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld'.

Gelet dat het Europese Hof van Justitie in zijn arrest van 12 maart 2014 stelt dat:

'Wanneer er in geval van een daadwerkelijk verblijf van een burger van de Unie in het gastland krachtens en onder eerbiediging van artikel 7, leden 1 en 2, van richtlijn 2004/38/EG, aldaar een gezinsleven is opgebouwd of bestendigd, vereist de nuttige werking van de rechten die de betrokken burger van de Unie aan artikel 21, lid 1 VWEU ontleent, dat het gezinsleven dat deze burger in het gastland heeft geleid, kan worden voortgezet bij diens terugkeer in de lidstaat van zijn nationaliteit, middels de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht aan het betrokken familielid dat derdelander is. Zonder een dergelijk afgeleid verblijfsrecht zou deze burger van de Unie er immers van worden weerhouden de lidstaat van zijn nationaliteit te verlaten om zijn recht uit te oefenen om krachtens artikel 21, lid 1, VWEU in een andere lidstaat te verblijven, omdat hij niet de zekerheid heeft dat hij in zijn lidstaat van oorsprong een gezinsleven met zijn naaste verwanten dat hij in het gastland heeft opgebouwd of bestendigd, kan voortzetten (zie in die zin arresten Eind, punten 35 en 36, en lida, punt 70).'

Uit dit arrest volgt dat de referentiepersoon enerzijds dient aan te tonen dat hij in een ander land van de Unie verbleef krachtens en volgens de bepalingen van richtlijn 2004/38/EG inzake een verblijfsrecht van meer dan drie maanden (werknemer, zelfstandige, student, beschikker voldoende bestaansmiddelen), en anderzijds dient te bewijzen dat hij in datzelfde land een gezinsleven heeft opgebouwd of bestendigd met betrokkene.

Ter staving van het aangehaalde recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie van de referentiepersoon werden opnieuw de volgende documenten voorgelegd:

- *Getuigschrift van registratie van de Tsjechische Republiek op naam van de referentiepersoon (d.d. 02.02.2022)*
- *Arbeidscontract op naam van de referentiepersoon in het kader van een tewerkstelling (...) in Praag, Tsjechië (d.d. 01.02.2022) en bijhorende loonfiches van de maanden 04.2022, 05.2022, 06.2022.*

Uit deze documenten kan opgemaakt worden dat de referentiepersoon hoogstwaarschijnlijk verblijfsgerechtigd was in Tsjechië als werknemer. Desalniettemin kan uit geen van de voorlegde documenten blijken dat betrokkene en referent ook daadwerkelijk samen een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd in het land van gastland van de Unie. Uit niets kan blijken dat betrokkene ooit zelf in Tsjechië verbleef samen de referentiepersoon. Integendeel, uit administratief dossier zijn er aanwijzingen dat betrokkene of in Rusland verbleef of in België. Zo werd er namelijk op dezelfde dag dat de referent zijn Tsjechisch arbeidscontract ondertekende een internationale overschrijving gedaan van de referent aan betrokkene waarbij het opgegeven land van de ontvanger (i.e. betrokkene) Rusland was. Anderzijds legt betrokkene ook aankoopoverzichten van medicatie die zij als klant aankocht in een apotheek te Gent op 23.02.2022 en 19.07.2022 wat erop wijst dat betrokkene in België verbleef toen haar meerderjarige zoon verbleef in Tsjechië. De referent vestigde zich volgens de gegevens van het Rijksregister namelijk pas terug in België op 17.09.2022.

Betrokkene zelf werd pas op het adres van de referent ingeschreven op 16.01.2023. Hoe dan ook, er kan op basis van de beschikbare gegevens niet besloten worden dat betrokkene en referent samen in het gastland

van de Unie een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd. Bijgevolg is het recht op vrij verkeer is niet aangetoond.

De referentiepersoon kan dan ook geen beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie. Betrokkene kan zich dus niet beroepen op artikel 40bis van de wet van 15.12.80. Betrokkene kan zich ook niet beroepen op artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, gezien gezinshereniging als ascendent met een meerderjarige Belgische zoon niet voorzien is in artikel 40ter van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt omwille van bovenstaande redenen geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.'

Geschonden bepalingen en bespreking:

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vw bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende: "de administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing - in casu de bijlage 20 dd. 07.10.2024) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvSt. Arrest 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en R.v.V arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.st. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.v. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010, R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4).

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het rechtsbestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat tot de administratieve een andere gedragslijn zal aannemen.

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd op zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt aangerekend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu is de bestreden beslissing van 07.10.2024, op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten. Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om de beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3) De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4) overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. R.v.V. arrest n° 28.206 van 11 juni 2009, punt 2.3 in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.559 van 11 juni 2009, punt 2.4 in fine).

1.- De bestreden beslissing is gebaseerd op foutieve feiten en kan niet als voldoende gemotiveerd worden beschouwd.

Verzoekster heeft immers de juiste documenten ingediend.

De beslissing motiveert echter op basis van een onjuiste veronderstelling dat de referentiepersoon in Tsjechië verbleef, zonder deze tegenstrijdigheid te verklaren of te onderzoeken.

Dit is in strijd met de feiten.

Verzoekster verbleef met haar zoon in Polen.

Verzoekster heeft daar gewoond, een bankrekening gehad, was aangesloten bij de sociale verzekering, had een verblijfsvergunning, huurde een woning en maakte medische uitgaven.

Verweerder reageert echter niet op de door verzoekster ingediende documenten.

Dit schendt de motiveringsplicht, omdat de feitelijke basis van de beslissing niet klopt en de motivering hierdoor niet afdoende, duidelijk of precies is.

2.- De beslissing van verweerder is genomen zonder dat het volledige dossier van verzoekster zorgvuldig werd onderzocht.

Verzoekster heeft haar aanvraag de juiste documenten bijgebracht die aantonen dat referentiepersoon in Polen werkte en woonde en dat zij samen met de referentiepersoon naar Polen ging.

Verzoekster heeft op de gemeente stukken afgegeven en heeft daarbij een volgende inventaris gevoegd:

- Originele Russische reispaspoort van verzoekster + EID van de referentiepersoon;
- Geboorteakte van de referentiepersoon, met apostille + beëindigde vertaling;
- Kopie verblijfsdocument van verzoekster in een andere EU-land: bewijs toekenning rijksregisternummer te Polen, PESEL nummer: (...);
- Kopie verblijfsdocument van referentiepersoon in een andere EU-land: bewijs toekenning rijksregisternummer te Polen, PESEL nummer: (...); bewijs van domicilie en gezinssamenstelling in Polen; Bewijs "ten laste" — Poolse bankkaart met de rekeninguittreksels van verzoekster dat referentiepersoon haar regelmatig een onderhoudsgeld betaald had. De periode van de uittreksels: november 2023 tot maart 2024;
- Huurcontract te Polen op de naam van verzoekster + op naam van haar meerderjarig Belgische zoon (referentiepersoon): huurovereenkomst gesloten op 19.10.2023 en eindigt op 19.04.2024 te Polen;
- Bewijs ziekteverzekering van verzoekster te Polen;
- Bewijs aangifte van vertrek door referentiepersoon naar Polen, model 8;
- Bewijs de werkactiviteiten van referentiepersoon te Polen / tewerkstelling in een ander EU-lidstaat;
- Bewijs geen financiële steun van verzoekster — attest van het OCMW; Bewijs financiële inkomen in België

Ondanks deze correct ingediende stukken heeft verweerder een ander, foutief dossier bestudeerd en haar beslissing gebaseerd op onjuiste gegevens, waarbij werd aangenomen dat de referentiepersoon in Tsjechië verbleef.

Verzoekster en de referentiepersoon verbleven in Polen!

De in de beslissing aangehaalde documenten zijn echter niet afkomstig van verzoekster zelf.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat de administratieve overheid alle relevante gegevens in een dossier zorgvuldig onderzoekt alvorens een beslissing te nemen.

Het feit dat verweerder zich baseert op gegevens die niet overeenkomen met de door verzoekster ingediende documenten, wijst op een ernstige nalatigheid in de feitenvaststelling.

Verzoekster kan in dat opzicht verwijzen naar de rechtspraak van de Raad van State:

"Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op een zorgvuldige feitenvinding en een nauwgezette belangenafweging zodat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk geïnventariseerd en gecontroleerd worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen." (RvS 22 maart 2010, nr. 202.182, CDPK 2011 (samenvatting), afl. 1, 108)

Dit is in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel en maakt de beslissing onwettig.

2.- De bestreden beslissing is gebaseerd op foutieve feiten en kan niet als voldoende gemotiveerd worden beschouwd.

Verzoekster heeft immers de juiste documenten ingediend.

De beslissing motiveert echter op basis van een onjuiste veronderstelling dat de referentiepersoon in Tsjechië verbleef, zonder deze tegenstrijdigheid te verklaren of te onderzoeken.

Dit schendt de motiveringsplicht, omdat de feitelijke basis van de beslissing niet klopt en de motivering hierdoor niet afdoende, duidelijk of precies is.

3.- De beslissing kan als onwettig worden beschouwd wanneer deze geen verband houdt met de werkelijke feiten van de zaak.

Verweerder heeft een foutief dossier onderzocht en daarbij de door verzoekster ingediende, juiste documenten genegeerd.

Het is onredelijk om op basis van een foutief feitenrelaas een negatief besluit te nemen, terwijl er duidelijke stukken zijn die de juiste situatie aantonen.

Deze nalatigheid schendt het redelijkheidsbeginsel, omdat de beslissing niet in verhouding staat tot de correcte en door verzoekster versterkte feiten.

4.- Verzoekster had gerechtvaardigd vertrouwen in een correcte en zorgvuldige behandeling van haar aanvraag.

Door een foutief dossier te gebruiken en een besluit te nemen dat niet strookt met de door verzoekster ingediende stukken, heeft verweerder dit vertrouwen geschonden en verzoekster in een rechtsonzekere positie geplaatst.

Verzoekster mag erop vertrouwen dat de door haar ingediende documenten correct worden onderzocht en meegenomen in de beoordeling.

Het gebruik van een foutief dossier door verweerder ondermijnt niet alleen dit vertrouwen, maar plaatst verzoekster ook in een onzekere situatie waarin zij tevergeefs moet aantonen dat haar correcte documenten genegeerd zijn.

5.- Er dient te worden vastgesteld dat artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen, artikel 62 van de Vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheids-, vertrouwens-, rechtszekerheids- en redelijkheidsbeginsel/proportionaliteitsbeginsel schromelijk met de voeten werden getreden.

De bestreden beslissing, zijnde de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient derhalve vernietigd te worden."

2.2. Waar verzoekster zich beroept op een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet dient te worden opgemerkt dat deze artikelen de overheid verplichten om in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op een "afdoende" wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansredenen van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan, of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in alle redelijkheid tot haar beslissing is kunnen komen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering in de bestreden beslissing haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, waardoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. De beslissing van het bestuur dient derhalve te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid er onder meer toe om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 8 februari 2021, nr. 249.746).

Het rechtszekerheidsbeginsel houdt in dat het recht voorzienbaar en toegankelijk moet zijn zodat de rechtssubjecten de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand kunnen inschatten. Zij moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginselen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349).

Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur, bij een rechtsonderhorige, gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021).

De door verzoekster aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel moet worden onderzocht in het raam van de *in casu* toepasselijke wetgeving, namelijk artikel 40bis van de vreemdelingenwet. Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

Verzoekster diende een aanvraag tot gezinshereniging in als ander familielid van een burger van de Unie zoals bedoeld in artikel 40bis van de vreemdelingenwet, meer bepaald in functie van haar Belgische zoon. Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

(...)

de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner bedoeld onder 1° of 2°, beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die in het land van oorsprong dan wel herkomst te hunnen laste zijn, (...).”

Gezien de referentiepersoon de Belgische nationaliteit heeft en toepassing wil maken van artikel 40bis van de vreemdelingenwet, wil hij een beroep doen op artikel 21 VWEU en richtlijn 2004/38/EG of het recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie.

Verzoekster voert aan dat zij en de referentiepersoon in Polen verbleven en dat verweerder zijn beslissing heeft gebaseerd op onjuiste gegevens, waarbij werd aangenomen dat de referentiepersoon in Tsjechië verbleef. Verzoekster zou bij haar aanvraag de juiste documenten bijgebracht hebben die aantonen dat de referentiepersoon in Polen werkte en woonde en dat zij samen met de referentiepersoon naar Polen ging.

In de bestreden beslissing wordt als volgt gemotiveerd:

“Ter staving van het aangehaalde recht op vrij verkeer van personen binnen de Europese Unie van de referentiepersoon werden opnieuw de volgende documenten voorgelegd:

- *Getuigschrift van registratie van de Tsjechische Republiek op naam van de referentiepersoon (dd. 02.02.2022)*
- *Arbeidscontract op naam van de referentiepersoon in het kader van een tewerkstelling bij (...) in Praag, Tsjechië (dd. 01.02.2022) en bijhorende loonfiches van de maanden 04.2022, 05.2022, 06.2022.*

Uit deze documenten kan opgemaakt worden dat de referentiepersoon hoogstwaarschijnlijk verblijfsgerechtigd was in Tsjechië als werknemer. Desalniettemin kan uit geen van de voorgelegde documenten blijken dat betrokkene en referent ook daadwerkelijk samen een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd in het gastland van de Unie. Uit niets kan blijken dat betrokkene ooit zelf in Tsjechië verbleef samen met de referentiepersoon. Integendeel, uit administratief dossier zijn er aanwijzingen dat betrokkene óf in Rusland verbleef óf in België. Zo werd er namelijk op dezelfde dag dat de referent zijn Tsjechisch arbeidscontract ondertekende een internationale overschrijving gedaan van de referent aan betrokkene waarbij het opgegeven land van de ontvanger (i.e. betrokkene) Rusland was. Anderzijds legt betrokkene ook aankoopoverzichten voor van medicatie die zij als klant aankocht in een apotheek te Gent op 23.02.2022 en 19.07.2022 wat erop wijst dat betrokkene in België verbleef toen haar meerderjarige zoon verbleef in Tsjechië. De referent vestigde zich volgens de gegevens van het Rijksregister namelijk pas terug in België op 17.09.2022. Betrokkene zelf werd pas op het adres van de referent ingeschreven op 16.01.2023. Hoe dan ook, er kan op basis van de beschikbare gegevens niet besloten worden dat betrokkene en referent samen in het gastland van de Unie een gezinsleven hebben opgebouwd of bestendigd. Bijgevolg is het recht op vrij verkeer is niet aangetoond.”

Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat de stad Gent op 19 april 2024 de neergelegde documenten bij verzoeksters aanvraag aan de verwerende partij heeft overgedragen. Onder de voorgelegde documenten bevinden zich, zoals gemotiveerd in de bestreden beslissing, een getuigschrift van registratie van de Tsjechische Republiek op naam van de referentiepersoon van 2 februari 2022 en een arbeidscontract op naam van de referentiepersoon in het kader van een tewerkstelling in Praag, Tsjechië van 1 februari 2022 en bijhorende loonfiches die de periode april 2022 tot en met juni 2022 beslaan. Verzoekster maakt dan niet aannemelijk dat de verwerende partij zich zou hebben gesteund op een foutief dossier.

Waar verzoekster betoogt een aantal stukken bij haar aanvraag te hebben voorgelegd die aantonen dat de referentiepersoon in Polen werkte en woonde en dat zij samen met de referentiepersoon naar Polen ging,

kunnen deze stukken niet bij de aanvraag in het administratief dossier aangetroffen worden, noch wordt in de aanvraag zelf aangehaald dat deze documenten werden voorgelegd. Zij maakt deze bewering aldus niet aannemelijk.

Verzoekster voegt verder een aantal Poolse documenten zonder vertaling toe aan onderhavig verzoekschrift. Verzoekster kan deze stukken niet voor het eerst in onderhavig verzoekschrift aanhalen om de motieven van de bestreden beslissing onderuit te halen, als gebrekkig te bevinden of als kennelijk onredelijk aan te stippen. Het kan de verwerende partij immers niet worden verweten niet te motiveren omtrent zaken die haar niet kenbaar worden gemaakt via de aanvraag voor een recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Verzoekster voert de schending aan van de hoorplicht.

De hoorplicht houdt in dat tegen niemand een ernstige maatregel kan worden getroffen die gegrond is op zijn persoonlijk gedrag en die van aard is om zijn belangen zwaar aan te tasten, zonder dat hem de gelegenheid wordt geboden om zijn standpunt op nuttige wijze te doen kennen (RvS 13 oktober 2015, nr. 232.536; RvS 29 juni 2017, nr. 238.713).

De beslissing van verweerder om een aanvraag voor een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie met Belgische nationaliteit te weigeren, kan niet als een dergelijke maatregel worden gezien. Deze beslissing vloeit immers voort uit de toepassing van artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet. Het komt de vreemdeling die een welbepaalde verblijfsaanvraag indient toe om zelf zorgvuldig te zijn bij het opstellen van de aanvraag en hierin zijn persoonlijke situatie, die van belang kan zijn bij het beoordelen van de aanvraag, concreet toe te lichten en te onderbouwen met alle bewijsmiddelen die hij nuttig en relevant acht.

Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens of op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze.

Het enig middel is niet gegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend vijftientig door:

C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

D. D'HONDT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

D. D'HONDT

C. VERHAERT